

PŘEČTI SI VOLNÉ POKRAČOVÁNÍ KNIH
Jedenácté narozeniny, Konečně dvanáct
a Za trest třináctiletá

Poslední dárek

WENDY MASSOVÁ

Poslední dárek

Poslední dárek

WENDY MASSOVÁ

Copyright © Wendy Mass 2013
Translation © Elizabet Kovačeva 2017
Czech edition © Nakladatelství Slovart 2017
Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA
All rights reserved

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena
ve vyhledávacím systému či šířena jiným způsobem – elektronicky,
mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak – bez předchozího
písemného svolení majitelů autorských práv.

Poslední dárek
Z anglického originálu *The Last Present*
(Scholastic Press, U.S.A., 2015)
přeložila Elizabet Kovačeva

Redigovala Jana Kunová
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Kateřina Eliášová
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2017

Vydání první
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk Patria I., spol. s r. o., Prievidza

ISBN 978-80-7529-246-9

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

„V každém okamžiku je v sázce něco posvátného.“

Prolog

O DESET LET DŘÍVE

Když chodíte po tomhle světě už dobrých sto let, překvapí vás máloco. A tak když Angelina Andělová toho horukého červencového dne přišla na willowfallské porodní oddělení, nečekala nic neobvyklého. Měla za to, že vše potrvá nanejvýš deset minut a ona pak zas pofrčí.

Výtah byl však rozbitý, a tak musela vyjít po schodech až do druhého patra. Pak po ní zase nová ostraha chtěla vidět jmenovku, kterou si zapomněla připnout k zelené ošetřovatelské uniformě. Už sem chodila celá desetiletí a byla zvyklá na to, že ji nikdo nekontroluje. Trochu ji to znervóznilo, a tak jí trvalo dobrých pět minut, než se prohrabala všemi průkazkami, co měla v kapse, a našla tu správnou.

Cestou na oddělení už přidala do kroku. Hodiny nade dveřmi ukazovaly za tři poledne. Pořád měla čas. Rychle se rozhlédla po místnosti, až našla miminko v růžové zavínovačce. GRACE ALYSA KELLYOVÁ, stálo na cedulce u jejího

VOZÍČKU. HOLČIČKA. ČAS NAROZENÍ: 11:00. VÁHA: 2,8 KILOGRAMU. Taková malinká. Přitom na ní toho tolik záviselo.

S lehkostí někoho, kdo něco takového dělá běžně a dlouho, si vzala holčičku do náruče. Naklonila se až k ní a začala šeptat slova, která miminko ochrání. Řinula se jí z úst jako med, až vzduch kolem ztěžkl a zesládl. Jak Angelina mluvila, znaménko ve tvaru kachničky se kolébalo, ale miminko mělo příliš rozostřený pohled, než aby ho to zaujalo.

Ťuk! Ťuk!

Angelina překvapeně vzhlédla a zamotal se jí jazyk. U okýnka oddělení stál ani ne tříletý chlapeček, poskakoval a klepal na skleněnou stěnu. Podívala se na hodiny. 11:59. Zase sklonila hlavu, aby mohla pokračovat. Kde jsme to skončily?

„Grace!“ vykřikl radostně chlapeček. „Jsem tvůj starší bráška!“

Angelina se zamračila. „Psst, Connore!“ okřikla ho tak nahlas, jak si jen troufla. „Vzbudíš všecka miminka!“

Chlapeček dál mával a dupal, aniž se zajímal, odkud zná jeho jméno. Kde má rodiče? Otočila se k němu zády a pokračovala v žehnání. Ale počkat, neodříkala už tuhle část? Srdce jí poskočilo neznámým pocitem. Strachy.

Třicet vteřin.

Ťuk! Ťuk!

Neotočila se, neohlédla. Z čela jí stekla kapka potu. Angelina si nedokázala vzpomenout, kdy se naposledy kvůli něčemu zpotila. Nemohl by někdo odvést toho kluka pryč?

Dveře na oddělení se otevřely a dovnitř vešla jedna z mladých sester, jejíž jméno se nikdy neobtěžovala si zapamatovat. „Tahle se má jít zrovna najíst k mamince.“

Angelina se nepotřebovala podívat na hodiny, aby věděla, že jí vypršel čas.

„Chcete, abych ji odnesla já?“ zeptala se mladá sestra. „Vypadáte, že si potřebujete odpočinout.“

Angelina beze slova vložila miminko do připravené náruče sestry. Pak se narovnala, podívala se přísně na chlapečka, který stále bouchal na okno, a opustila oddělení. Teď bude muset čekat celý rok, než to bude moct zkusit znovu. Tohle se nesmí opakovat. Ne u tohoto miminka. Grace je jiná než ostatní.

A úkolem Angeliny Andělové bylo, aby to nikdo další ve městě Willow Falls nezjistil.

Kapitola první

Před dvěma lety jsem nevěřila ničemu, dokud jsem to neviděla na vlastní oči. Poté do mého života vstoupila Angelina Andělová, nejstarší žena ve Willow Falls, a převrátila ho vzhůru nohama. Teď se to chystá udělat znovu. Vyšilovala bych víc, kdyby se mnou nebyl Leo. Tedy vlastně za mnou, na zadním sedadle Rayova starého auta, ale víte, co myslím.

Jelikož s Leem máme jeden druhého, vždycky jsme se snažili být oporou lidem, kterým se Angelina rozhodla „pomocť“. Poslední čtyři týdny to byla Tara, kterou sem na léto poslali bydlet s tetou a strýčkem a sestřenicí jako trest za to, že se u nich na základce pokusila ukrást ředitelovu plyšovou kozu. Tara si myslí, že nevíme, za co ji vyloučili ze školy, tohle je ale malé město. Tady jen tak něco neututláte. Angelina Taře uložila sehnat třináct náhodných předmětů, které nakonec nebyly až tak náhodné. Skončilo to včera, když ji Angelina přiměla uvést

představení *Šumaře na střeše* a my všichni jsme v něm museli vystupovat. Mám na nohou tři puchýře od bot, které jsem musela mít na sobě. Pořád si nejsem jistá, jak tohle všechno Taře pomohlo, ale dneska ráno vypadala šťastnější, než jsem ji kdy viděla, takže se po té hře muselo přihodit něco velikého.

Loni si vzala Angelina do parády Jindru, která si v té době sepsala seznam všeho, co bude smět, až jí bude dvanáct. Angelina se podle všeho rozhodla, že když člověk dostane všechno, o čem si myslí, že to chce, nic se tím nenaučí. Chudák Jindra celé měsíce řešila jednu šílenou situaci za druhou, přičemž většinu z nich natočili filmaři u nás na škole! Nesla to ale statečně, mnohem líp, než bych to nesla já. Na dnešní premiéru toho filmu, který bude boží, přijde celé město. Doufám, že ať už pro mě s Leem Angelina nachystala cokoliv, budeme moct večer jít taky.

Přestože víme už celý rok, že dnešek nastane, pořád nějak nemůžu uvěřit, že se to děje. Jindra a Tara o nás mají určitě strach, protože jsme bez vysvětlení utekli a nechali je na Davidově bar micvě. Leo, Jindra, Tara a já jsme jediní, kdo ví, že má Angelina nadpřirozené schopnosti. David to neví, přestože posledních pár týdnů pomáhal Taře s jejím seznamem, stříhl si hlavní roli v její hře, a ještě se do toho stihl připravit na svou bar micvu. Takhle to holt u Angeliny chodí: Střežíte její tajemství, a ona zase vaše. Soudě podle toho, jak se David dívá na Taru, když si

myslí, že ho nikdo nevidí, udělal by pro ni všechno, ať už s vysvětlením či bez.

Ohlédnu se přes rameno na Lea, který oknem sleduje mizející město. Tvář má klidnou, vím ale, že myslí na Grace a na to, co se dozvíme, až dorazíme do nemocnice. Ať už nás čeká cokoli, společně to zvládneme. Jsme dobrý tým. A nebýt Angeliny, možná bychom se nikdy neudobřili. To, co jsme zažili před dvěma lety, nás navždy spojilo. Tím pádem udělám cokoli, co bude Angelina chtít. Což jsem rozhodně dokázala, když jsem vydržela nemluvit s Leem celý tenhle rok. Tomu říkám odhodlání. Jedna věc je nemluvit s kamarádem, protože jste se pohádali a prostě se vám nechce. Když ale ze všeho nejvíc toužíte slyšet jeho hlas a nejde to, je to něco úplně jiného. Tentokrát jsme připravenější. Víme, že nejdůležitější věci jsou ty, které nevidíme.

„Teda Rayi,“ postěžuje si Leo ze zadního sedadla. Jeho klid je pryč. „Kdybys jel ještě pomaleji, tak jedem pozpátku.“ Davidův obřad se konal v Jabloňovém háji, kde zpíval a recitoval mezi všemi těmi maličkými jabloněmi, které jsme loni vysázeli ve snaze vrátit tomu místu jeho dřívější slávu. Jabloňový háj je bohužel tak daleko od nemocnice, jak to jen v rámci Willow Falls ještě jde.

„Vím, že to auto je určitě ještě starší než ty,“ pokračuje Leo, „ale copak se z tebe najednou stala vetchá stařenka? Šlápni na to, čče.“

„Aby ti nepraskla cévka,“ protáhne Ray po australsku. „Šlapu na to, co to dá.“

Leo mu nakopne sedadlo. „Fakt? Víš to jistě?“

„Jo jo, kámo. Nekéruj. To si klidně můžeš říct někomu jinýmu, aby vás vozil sem a tam.“

To vážně nemůžeme. Ray pracuje pro Tařina strýčka u nich doma, takže je vždycky k dispozici. A moc se nevyptává. Většinou se před ním stydím, protože je hrozně hezkej. Jako nějaká australská rocková hvězda, opálený a s dlouhými blond vlasy a širokými rameny a s tím přízvukem. Pořád nemůžu mluvit přímo s Leem, dokud mi to Angelina nedovolí, ale na někoho promluvit musím, jinak mi snad rupnou nervy. „*Aby ti nepraskla cévka? Nekéruj?* Co to vůbec znamená? A jak to, že když něco říkáš, vždycky to zní jako otázka, i když to otázka není?“

Ray se uchechtne. „Tohle u nás dělají všichni. Všichni tak zníme. *Aby ti nepraskla cévka*, to je jako nevyváděj. *Kérovat* je stěžovat si. Tvůj kluk tam vzadu dělá obojí. Nechcete mi někdo říct, co to s váma je?“

Ze všeho nejdřív mám chuť začít vysvětlovat, že Leo není můj kluk. Už jsem se ale naučila tyhle řeči nekommentovat. Lidé si o nás šuškají už celé roky a teď, když je nám třináct, je to ještě horší. Stejně budou věřit tomu, čemu věřit chtějí. „Už jsem ti to říkala. Connorovu sestřičku Grace odvezli dnes ráno do nemocnice a my se za

ní musíme podívat. Stalo se to těsně předtím, než začala Davidova bar micva, ale zjistili jsme to až po obřadu.“

Ray konečně zrychlí, protože jsme se už vymotali z uliček mezi obchody v centru. „Amando, Amando, Amando,“ řekne. „Já mám Grace taky rád. Je to super baba a včera v *Šumaři na střeše* byla skvělá. V tomhle je ale víc než jen starost o holčinu, kterou sotva znáte.“ Ukáže na tabulku, která mi visí na krku a kterou s Leem celý rok používáme, abychom se spolu dorozuměli. „Mnohem víc.“

Má samozřejmě pravdu. Grace sotva známe. Její starší brácha Connor je Davidův nejlepší kamarád, ale i když jsme za poslední rok poznali Davida dost dobře, o Connorovi víme akorát to, že hraje videohry, vždycky se usmívá, chce být vynálezcem stejně jako Tařin strýček a jsou s Davidem fakt dobří kamarádi. Pořád nevíme, jak a proč jsme zapletení do toho, co dostalo Grace do nemocnice. Ale dnes můžeme já a Leo udělat něco, co nikdo jiný – jen nevíme, co přesně. Ve snaze odvést pozornost řeknu: „Tara měla pravdu. Ty *umíš* mluvit normálně, když chceš.“

Místo odpovědi něco zabručí. Po očku ho sleduju a přemýšlím, co říct. Docela se mi líbí představa, že by někdo z dospělých věděl, co se děje, pro případ, že by se nám něco stalo. A ačkoliv Rayovo auto strašidelně řinčí a není moc rychlé, on je vždycky ochotný nás někam odvézt. A taky během pouhých dvou týdnů zrežíroval celou hru jen proto, že jsme ho o to poprosili.

Na telefonu mi zavibruje esemeska. Vyndám ho z tašky. Je od Lea.

PO TOM VSEM, CO PRO TARU TOHLE LETO UDELAL, MU PODLE ME MUZEME VERIT. NEMUSEL NAM POMOCIT HLEDAT VSECHNY TY JEJI VECI ANI REZIROVAT TU HRU, A AZ NAM ANGELINA REKNE, CO SE DEJE, BUDEME MOZNA POTREBOVAT NEKOHO S AUTEM. NASI RODICE BY SE MOC VYPTAVALI.

Občas mám pocit, že s Leem sdílím mozek.

Ray sklouzne pohledem k mému telefonu. „Doufám, že máš neomezený paušál. Tara mi říkala, že vy dva jste spolu nepromluvili ani slovo už víc jak rok.“

„Dnes je tomu vlastně *přesně* rok.“ Zhluboka se nadechnu. „Když ti odpovím na předchozí otázku, slibuješ, že to nikomu neřekneš?“

„Čestný skautský,“ slíbí.

„Tys chodil do skauta?“ zahuláká Leo zezadu.

„Dotáhl jsem to až na rovera,“ řekne Ray pyšně.

Leo se uchechtne. „Není to to, co u nás orel? Na střední jsi musel bejt fakt populární.“

„Si piš, kámo.“

„Mohli bychom se laskavě soustředit?“ zeptám se a vyplivnu nehet, který jsem si právě ukousla. Přilepí se na palubní desku.

Ray se na mě úkosem podívá. „Okouzlující.“

Smetu nehet z palubní desky. „Promiň, to je můj nový zlovyk.“ Chvilku váhám, nejsem si jistá, kolik mu toho mám říct. Ohlédnu se na Lea, který nakloní hlavu a kývne na mě, abych pokračovala. V průběhu roku jsme se naučili číst jeden druhému myšlenky tak dokonale, že dokážeme vést celé rozhovory. Je neuvěřitelné, kolik toho můžete říct jen očima, ústy, krkem a rameny.

Zhluboka se nadechnu. „Vím, že to bude znít šíleně, ale s Leem jsme před dvěma lety zjistili, že když spolu na rok přestaneme mluvit, zastaví se pro nás čas. Proč se to děje, to se složitě vysvětluje, ale má to co dělat s našimi předky. Nepromluvíli jsme na sebe od loňského čtrnáctého července. Dnes tedy přesně rok.“ Teď, když jsem to řekla nahlas, cítím, že to bylo správně. Že se to asi měl dozvědět.

Ray dál sleduje cestu. Po poslední zatáčce směrem k nemocnici řekne: „Jestli jsi mi to nechtěla povědět, stačilo říct.“

„Ona nelže,“ řekne Leo, nakloní se dopředu a chytne se Rayova opěradla. „Na dnešek jsme čekali celý rok. Netušíme, co se má stát. Nejdřív jsme si mysleli, že to bude něco s Davidem, protože měl tu bar micvu. Že budeme třeba muset napravit něco, co se pokazí. Jenže se nic nepokazilo. Potom jsme si mysleli, že by v tom mohla být Tara, ale dnes ráno bylo vidět, že se jí včera po

představení přihodilo něco velkého a už nás nepotřebuje. Potom, po Davidově bar micvě, jsme se dozvěděli, že Graceini rodiče ji museli urychleně odvézt do nemocnice. Jakmile jsme zjistili, že má dnes desáté narozeniny, bylo nám jasné, že ať už je naším úkolem cokoli, nějak to souvisí s Grace. Angelina si na narozeniny hodně potrpí.“

Ray zastaví auto před hlavním vchodem do nemocnice. Otočí se k nám. „Angelina, ta malá stařenka, co pracuje všude po městě? Ta, co na Šumaři seděla v první řadě?“

Oba přikýveme.

Ray vyloví z přední kapsy u kalhot svazek bankovek. „Po představení mi dala sto dolarů. Prý je tenhle týden budu potřebovat na benzín. Myslel jsem, že jí hráblo, ale než jsem jí je mohl vrátit, někdo další mi přišel pogratulovat k režii hry, a když jsem se pak otočil, byla fuč.“

Leo a já se na sebe široce usmějeme. Jeho příběh potvrzuje, že jsme rozhodně udělali správně, když jsme mu to řekli. „Inu, Rayi, právě jsi byl zasvěcen do záhady jménem Angelina Andělová.“

„Už musíme dovnitř,“ řekne Leo a s hlasitým zaskřípáním otevře dveře.

Vymotám bezpečnostní pás z popruhu své tabulky. Až mi tahle věc nebude při každém setkání s Leem viset kolem krku, stýskat se mi teda nebude.

Ray se naposledy podívá na peníze, které drží v ruce, načež je zastrčí zpátky do kapsy a řekne: „Nemůžu vás tu jen tak nechat.“

„To je od tebe moc hezké,“ řeknu mu, „my ale nevíme, jak dlouho tu budeme.“

„Ani to, jestli vůbec vyjdeme ven ještě dneska,“ řekne Leo, který strčil hlavu do mého okna. „Dnešek je možná dnešek pro nás a zítřek pro tebe. Nebo příští týden!“

Ray se poškrábe na zátylku. „Co?“

„Přesně,“ řeknu a otevřu si dveře.

„Risknu, že váš dnešek a můj dnešek bude stejný, až se vrátíte,“ řekne Ray a nastartuje auto. „Budu na parkovišti, až vylezete ven.“

Jestli vylezeme ven. Poděkuju mu, zhluboka se nadechnu a běžím za Leem. Ať už nám Ray to všechno věří nebo ne, jsem ráda, že tu je.

První, koho uvidím, když vejdu do velkých automatických skleněných dveří, je Connorův táta. Pamatuju si ho ze včerejšího představení. Natáčel všechno na kameru, kterou měl na stativu před pódiem. Teď ve vestibulu willowfallské nemocnice bojuje s kávovým automatem. Soudě podle pomačkaného plastového kelímku bych řekla, že automat vyhrává.

„Pane Kelly!“ řekne Leo a běží k němu. „Je Grace v pořádku? Já jsem Leo a tohle je Amanda. Jsme Con-

norovi kamarádi. Včera jsme všichni účinkovali v té hře, pamatujete? Řekli jsme si, že když tu s Connorem nemůže být David, přijdeme místo něj.“

Ještě jsme vlastně ani neprobrali, jak svou návštěvu zdůvodníme. Jeho vysvětlení je myslím v pořádku. Leo umí velice dobře lhát a přitom vlastně nelhat.

Dost vysoký pan Kelly se na nás seshora podívá. Zarudlé oči má skoro stejně rudé jako vlasy. „Vzpomínám si,“ řekne a odhodí prasklý kelímek do koše. Oba si nás střídavě prohlíží. „Co ty tabulky? Nějaká nová móda, která mě minula?“

„To je na dlouho,“ řeknu mu.

„Brzy se jich zbavíme,“ dodá Leo. „Snad.“

Pan Kelly se marně pokusí napustit kávu do jiného kelímku, tentokrát mu ale kousek plastu zůstane v ruce a málem se celý polije. Zoufale zavrčí. „Takže vy jdete za Connorem? My jsme sem přivezli Grace.“

„Ano, jsme tu samozřejmě i kvůli Grace,“ ujistím ho. „My dvě jsme se během zkoušek dost sblížily.“ Tohle není tak úplně pravda, ale koneckonců hrála moji dceru. „Dokonce mi dnes ráno na bar micvě řekla mami.“

„Jo, to je celá Grace.“ Rty se mu trochu zkříví a škubne v nich, jako kdyby se teď neuměly usmát.

„A co se tedy stalo?“ naléhá Leo. „Udělalo se jí špatně?“

„Ne tak docela,“ řekne. „Vypadá to, že je v šoku. Nebo něco takového. Doktorů mají strach, že upadá do ka-

tatonie.“ Hlas mu selhává. „To znamená, že jí mozek nevysílá signály do těla. Nemluví ani se nehybe.“

Mám žaludek na vodě. Leo zbledne. Nevím, co jsem čekala, nějakou divnou chřipku nebo žaludeční virózu. Ale nic takového.

„Pojďte,“ řekne a mávne na nás, abychom šli za ním. „Přesvědčte se sami.“

Zatímco čekáme na výtah, Leo řekne: „Včera během představení vypadala docela v pořádku. Pobíhala, bavila se jako vždycky.“

„Přišlo to zcela nečekaně,“ řekne pan Kelly. „Ještě před pár hodinami se tolik těšila, že půjde na tu bar micvu. Nemohla se dočkat, až si bude hrát s brachovými kamarády.“ Odmlčí se, dokud z výtahu nevystoupí jakási rodina, a my nastoupíme. Zmáčkne tlačítko do třetího patra. Těsně předtím, než se zavřou dveře, proklouzne dovnitř postarší pár nesoucí růžové balonky. Žena – rychle si domyslím, že je to novopečená babička – loktem zmáčkne tlačítko označené Porodní oddělení. „Naší dceři se právě narodilo miminko,“ tetelí se. Snažíme se kvůli nim usmát, ale stejně jako před chvílí panu Kellymu se nám moc nedaří donutit k tomu rty.

Ve druhém patře dvojice vystoupí a pan Kelly pokračuje ve vyprávění. „Takže jsme dnes brzy ráno přijeli do Jabloňového háje. Connor potřeboval připravit